

[Fiskeriministeren.]

idet han siger, at fiskeriministeren ikke administrativt skal kunne foretage begrænsninger eller indgreb uden organisationernes tilslutning, at der er et helt aktuelt tilfælde, som jeg da gerne vil bede om hr. Tanges løsning på. Jeg er i den situation, at jeg i overensstemmelse med fiskerierorganisationerne skal foretage opdeling af sildekvotaen på konsum- og industrifisk. Der er 3 organisationer, som har ret til at blive hørt, og de har 3 forskellige standpunkter. Det vil altså sige, at i denne situation ville ministeren ikke være i stand til at administrere, fordi han ikke kunne få én indstilling, men 3 indstillinger fra organisationerne. I et sådant tilfælde skal der naturligvis være én, som har ansvaret for at skære igennem og for at kunne tage nogle beslutninger, fordi tingene skal fungere.

Jeg vil gerne spørge fremskridtspartiet, der vil overlade til organisationerne alene at kunne bestemme, hvilke beslutninger der skal tages, fordi det kun kan foretages efter indstilling fra fiskerierorganisationerne: ville fremskridtspartiet i givet fald være parat til at overføre en tilsvarende bemyndigelse til andre organisationer, f. eks. således at der ikke kunne lovgives for erhvervslivet uden tilslutning fra erhvervslivets organisationer, at der ikke kunne lovgives på arbejdsmarkedsområdet uden tilslutning fra arbejdsmarkedets organisationer? Jeg tror, at hr. Tange, som jo er den juridiske ekspertise i dette spørgsmål, skulle studere lidt mere i reglerne om adskillelsen af den administrative og den lovgivende magt. Det gælder i øvrigt også hr. Maigaards ændringsforslag, hvor man forsøger en sammenblanding af folketinget og regeringen, hvad der i og for sig er i strid med principperne.

Hvis Danmark accepterer internationale forhandlingsresultater, som vi måske måtte være enige i eller uenige i, men alligevel undlader at protestere imod, er der ingen problemer, fordi i henhold til lov om internationale aftaler på fiskeriområdet har ministeren alle de bemyndigelser, der søges om i den lovændring, som her er foreslået.

Når hr. Erlendsson siger, at hr. Tange har påvist, at indgrebene sidste år var ulovlige, er det ukorrekt. Hr. Tange har påstået det, men har på intet tidspunkt fra nogen side fået ret, måske fra fremskridtspartiets folke-

tingsgruppe, men det er måske ikke så interessant i denne sag. Jeg har studeret førstebehandlingen, hvor jeg ikke kunne være til stede, men hvor hr. Erlendsson oven i købet har sagt, at vi har udbetalt erstatninger til fiskere, som fik deres fangster konfiskeret. Også det er urigtigt, vi har opgivet at føre sag imod dem af andre grunde, fordi det var så få, og fordi det ville være betydningsløst at føre disse sager. Det er ganske andre grunde end dem, som hr. Erlendsson gør sig til talsmand for.

Det, at man indgår internationale aftaler, løser altså disse problemer i sig selv, for dér har vi en lov, der ikke er nogen tvivl om. Når jeg har fremsat dette forslag om ændring for folketinget, er det for at fjerne den tvivl, som hr. Tange måtte have rejst hos nogle fiskere, som måske kunne tro, at hr. Tange har ret, og at ministeriets embedsmænd har uret. Derfor er det godt at få fjernet tvivlen, så alle ved, hvad man har at rette sig efter.

Så endelig dette, at det, der er lidt komisk i hele denne diskussion, er jo, at denne lovændring skal bruges til at give de danske fiskere bedre forhold end dem, de internationale organisationer har vedtaget. Jeg har forsøgt at forklare det for hr. Erlendsson nogle gange, men det er ikke lykkedes endnu. Jeg skal gerne prøve én gang til, og jeg kan henvise til en helt aktuel sag.

Ved NEAFC-forhandlingerne, der drejede sig om 1976, blev der vedtaget en hvillingkvota til Danmark på 70.000 t. Den accepterede vi i første omgang med tilslutning fra fiskeriets organisationer. Af en eller anden grund fisker man pludselig alle disse 70.000 t hvilling på 4-5 måneder. Lykkeligvis var der nogle andre, der havde protesteret, og så kunne vi følge protesten op. Selv om vi egentlig havde accepteret det, protesterede vi, og det vil sige, at så er vi ikke forpligtet af de 70.000 t. Det, ministeren så vil bruge denne bemyndigelse til, er at sige til de danske fiskere: vel, vi kan ikke leve med de 70.000 t, vi laver et eller andet tal, som er større, altså en forbedring af det danske fiskeris muligheder. Og så skal man slås med fremskridtspartiet om at få en mulighed for, uden at der kan rejses tvivl om det, at foretage nogle ordninger, som er til gavn for fiskerne. Det er nok ikke så underligt, at fiskeriformændene, da de fik studeret tingene